

ULRIKA
*rolfs*DOTTER

”Väkevää kerrontaa.”

KAPPRAKT

TUONEN TYTÖT

TAMMI

Annie Ljung -sarja:

Saaliin sydän

Tuonen tytöt

ULRIKA
*rolf*SDOTTER
TUONEN TYTÖT

Suomentanut Antti Saarilahti

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Syndabarn* ilmestyi 2022.

Copyright © Ulrika Rolfsdotter 2022

Published by agreement with Ahlander Agency

Suomenkielinen laitos © Antti Saarilahti ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-5343-5

Painettu EU:ssa

Rakkaalle isälleni Rolfile

1943–2021

Prologi

Elokuun aurinko nousee vuorenharjanteen takaa. Roviojärven samean ruskean veden yllä tanssahtelee jo sudenkorentoja ja muita hyönteisiä.

Metsänreunassa seisoo naaraskettu. Sen valpas katse seuraa lintuja ja kärpäsiä, joita on kerääntynyt rannalle kolmen ruumiin luo, hakeutunut avoimiin silmiin ja haavoihin. Veren löyhkä sekoittuu toiseen hajuun, joka tulee vähän kauempaa, hylätystä maakellarista. Tavallisesti siellä ei ole muuta kuin hiiriä, mutta nyt sinne on piiloutunut ihminen. Kettu kavahtaa, päästää varoitushuudon ja palaa takaisin metsän kätköön.

Maakellarissa poika herää ääneen. Hän painautuu kylmää seinää vasten, vetää polvet kiinni kasvoihin ja kietoo kädet jalkojen ympärille. Koko hänen kehonsa tärisee. Hän tuijottaa pientä puuovea, jonka sisäpuolella ei ole lukkoa – vain kivenmurikka pitää oven kiinni. Mikä ääni se oli? Onko karhu siellä vielä, onko se odottanut ulkona koko yön? Kuu-losti kirkkaisulta, mutta mikä karhu muka kirkuu? Hän värähtää. Entä jos se olikin ihtiriekko? Hänen mieleensä muistuvat isoisän kertomat tarinat kastamattomista lapsista, jotka niiden omat äidit olivat tappaneet ja haudanneet metsään ja jotka siksi kummittelivat. Hän kuvittelee, että ovi avautuu ja

sen takaa paljastuu multainen lapsi, jonka silmien paikalla on pelkät kuopat täynnä kuhisevia matoja. Ihtiriekko on kaivautunut esiin maan povesta ja jahtaa nyt häntä, tahtoo rangaista häntä hänen synneistään.

Pojan käsivarsien iho nousee kananlihalle, housut kastuvat. Hän ei uskalla mennä ulos, ei edes liikkua. Hän ei halua nähdä, mikä ulkona parkuu, elävä tai kuollut.

Kirkaisu kuuluu uudestaan. Poika hautaa kasvot käsiinsä, ummistaa tiukasti silmänsä ja keinuu edestakaisin. Anteeksi kaikesta. Anteeksi, hyvä Jumala ja Jeesus, hän rukoilee, vaikka tietää sen olevan turhaa – sillä se, mitä hän on tehnyt, on anteeksiantamatonta.

1

Hän juoksi kuin sumussa. Takaa kuului huutoja, mutta ketään ei näkynyt. Ne vain tuntuivat ympärillä. Kasvotomat varjot.

Annie Ljungin silmät rävähtivät auki, ja hän haukkoi henkeä. Suuta kuivasi, päätä jomotti. Hän räpytteli silmiään, kunnes näkökenttä selkeni. Peitto oli valahtanut alas paljastaen rinnat; hän tajusi nyt olevansa peiton alla aivan alasti.

Hän käänsi päätään. Thomas makasi vieressä selin häneen. Rintakehä nousi ja laski. Sitten muistikuvat edellisillasta palasivat yksitellen, välähdyksittäin. Päivällinen. Viini. Sohva ja suudelmat. Thomaksen alaston ylävartalo.

Hemmetti soikoon. Ei tämän näin pitänyt mennä. Annie oli tehnyt virheen. Hän yksin oli toiminut väärin. Ihan helvetin väärin.

Thomas makasi edelleen liikkumatta, kasvot pois päin.

Annie kääntyi varovasti kurottamaan kännykkäänsä yöpöydältä. Minuuttia yli seitsemän. Thomaksen herätyskello soisi hetkenä minä hyvänsä. Oli perjantai, ja molemmilla oli työpäivä.

Annie veti henkeä syvään mutta ääneti ja kampesi itsensä hitaasti ylös. Hän näki sängyn vieressä matolle viskatut vaatteet.

Niin, hän oli halunnut sitä, muttei tällä tavalla. Hän oli päättänyt, että tekisi sen vihdoinkin, ja edennyt hyvin määrätietoisesti.

Oliko Thomas huomannut, kuinka humalassa Annie oli ollut? Ei varmaankaan. Annie oli vaikeaselkoinen – muut tiesivät harvoin, mitä hän ajatteli tai miltä hänestä tuntui. Hän oli kuullut sen monta kertaa, eikä ainoastaan Thomakselta.

Puhelin välähti. Muistutus ajanvarauksesta psykologille kello 7.30. Voi hitto.

Hän työnsi peiton syrjään ja nousi vuoteesta, nappasi vaatteet mukaansa ja hiipi varpaisillaan sängyn ohi eteiseen. Sinne päästyään hän sulki makuuhuoneen oven ja pukeutui. Hän otti bleiserin ja käsilaukun hattuhyllyltä ja avasi varovasti ulko-oven.

Pihalla kuumuus lehahti kasvoille. Aurinko häikäisi silmiä ja ilma tuntui hiostavalta. Ohimoissa jyskytti, maa tuntui huojuvan.

Annie katseli ympärilleen ja muisti sitten, että auto oli jäänyt kadunvarteen kunnantalon ulkopuolelle, toiselle puolelle kaupunkia. Ihan hyvä niin, koska hän ei juuri nyt ollut muutenkaan ajokunnossa. Hän loi pikaisen silmäyksen Thomaksen keittiön ikkunaan, ylitti kadun ja kiiruhti puolijuoksua torille päin.

Pieni odotushuone oli tyhjä, ja ovi psykologin huoneeseen oli kaikeksi onneksi suljettu. Radion ääni peitti alleen vastaanottohuoneista kantautuvat sanat.

Annie kiiruhti vessaan. Peilissä näkyivät kalpeat kasvot. Poskella ripsiväritahroja, vaaleat hiukset likaiset ja sotkuiset, katse kuin takaa-ajetulla eläimellä.

Hän valutti käsiinsä jääkylmää vettä ja pesi pois havaittavat jäljet edellispäivästä. Sitten hän kaivoi käsilaukustaan

toilettilaukun, otti kaksi Alvedonia, pesi hampaat ja laittoi uuden ripsivärin. Odotushuoneeseen palattuaan hän rojasti nojatuoliin.

Seinäkello näytti kahtakymmentä yli seitsemän. Oliko Thomas herännyt?

Annie otti kännykän taskusta. Ei uusia viestejä eikä vastaamattomia puheluja. Pakko kirjoittaa jotain, antaa jokin selitys, hän ajatteli. Eihän kukaan näin tehnyt. Ei normaali ihminen vain häipynyt sanaakaan sanomatta.

Hän naputteli puhelinta, mutta juuri silloin vastaanottohuoneen ovi avautui ja psykologi Ylva Persgård hymyili hänelle.

”Huomenta, Annie.”

Annie pani puhelimen käsilaukkuun, mumisi hyvät huomenet ja kiirehti Ylvan ohi peläten, ettei hampaidenpesu ollut poistanut alkoholin hajua kokonaan.

Hän vajosi samaan nojatuoliin kuin ennenkin, nurkkaan jalkalampun viereen, ja ripusti bleiserin käsinojalle. Otsaan oli liisteröitynyt itsepäinen hiuskiehkura, joka ei suostunut irtomaan puhaltamalla.

Hän näki silmänurkastaan, että Ylva otti esiin muisti-lehtiönsä, istuutui toiseen nojatuoliin ja risti jalkansa. Psykologi oli hyvin pukeutunut kuten aina, tänään tummansinisiin housuihin ja valkoiseen paitaan. Ruskeat hiukset oli kamattu sivulle ja laitettu poninhännälle. Meikkiä oli hillitysti. Heti ensitapaamisella psykologi oli vaikuttanut ärsyttävän tyyneeltä ja hillityltä. Vakaa henkilö siis. Annien täysi vasta-kohta.

Annie siristi silmiään ikkunasta loistavassa auringonvalossa. Ylvan ruukkukasvit olivat nähtävästi kukoistaneeet kesän aikana, eivät kuihtuneet ja kuolleet niin kuin hänen kasvinsa. Psykologi arvatenkin huolehti kasveistaan. Pysyvätkö ne hengissä kaiken saamansa uloshengitysilman

turvin? Lukemattomat onnettomat sielut olivat istuneet tässä ja hengittäneet ulos kaiken ahdistuksensa, surunsa ja murheensa, suoraan kukkamultaan.

”Tervetuloa takaisin, Annie”, Ylva sanoi ja hymyili. ”Olet antanut hiustesi kasvaa pituutta. Näyttää hyvältä!”

Annie heilautti vaistomaisesti päätään niin että hiukset laskeutuivat olkapäille, kaulan arven päälle.

”Kiitos”, hän mumisi. ”Miten kesäsi on sujunut?”

”Hyvin, kiitos. Olen ollut enimmäkseen kotona, mutta kävin lasten kanssa Taalainmaalla sukulaisten luona. Entä sinä? Oletko ollut kotikulmilla vai kenties matkustellut jossain?”

Annie risti kädet syliinsä ja tukahdutti pahoinvoinnin. Takaraivoa jomotti edelleen. Eikö päänsärkylääkkeen olisi pitänyt jo alkaa vaikuttaa?

”Lähinnä kotona”, hän sanoi. ”Ihan muutamaa päiväretkeä lukuun ottamatta.”

”Kuulostaa rauhalliselta kesältä. Se on ymmärtääkseni tullut sinulle tarpeeseen, mutta harmi, ettei sää ole oikein suosinut.”

Koko kesän oli satanut, mutta viikonlopuksi oli tulossa helleaalto, juuri kun ihmiset olivat palanneet töihin.

”Miten olet voinut kesän aikana?” Ylva jatkoi ja katsoi Annieen tutkivasti. ”Pakko sanoa, että näytät hieman laihtuneen.”

Annie nyökkäsi. ”Ruokahalussa ei ole ollut kehumista.”

Ja tottahan se oli. Annie oli laihtunut kesän aikana; sen oli huomannut vaatteista. Varmaan juuri siitä syystä viini oli vaikuttanut niin vahvasti.

Ylva nyökkäsi.

”Ymmärrän. Entä oletko tuntenut ahdistusta?”

”Silloin tällöin. En kovin paljon.”

Annien katse hakeutui seinällä riippuvaan tauluun, jossa oli vaaleanpunaisia liuskoja, kuin ulospäin avautuvia ruusun terälehtiä. Annien mielestä se näytti naisen alapäältä, mutta

hän ei ollut kehdannut kysyä Ylvalta, mitä kuva oikeasti esitti.

”Onko ollut mitään muuta?” psykologi jatkoi. ”Uniongelmia, vatsavaivoja, huimausta?”

Annie irrotti katseensa taulusta.

”Painajaisia on ollut jonkin verran. Sama juttu joka kerta. Minua ajetaan takaa, juoksen sumussa.”

”Se on täysin normaalia, kuten varmasti muistat keskusteluitamme”, Ylva totesi. ”Hiipuu ajan myötä.”

Annie nielaisi. Pienellä pöydällä heidän välissään oli vesikannu ja sen vieressä kaksi ylösalaisin käännettyä lasia. Annie otti niistä toisen, kaatoi vettä ja joi.

”Miten töissä sujuu? Olethan yhä sosiaalipalvelussa?” Ylva tiedusteli.

Annie nyökkäsi. ”Mutta juuri nyt pidän aika matalaa profiilia. Koetan olla syventymättä asiakastapauksiini liian henkilökohtaisesti. Pomo on pitänyt minua silmällä kaiken sen jälkeen, mitä keväällä tapahtui.”

Kramforsin sosiaalipalvelu oli pieni yksikkö: vain kuusi käsitteijää, joista yksi oli ollut pitkään sairauslomalla. Kunta oli pieni, kaikki tunsivat toisensa ja salaisuuksien säilyttäminen oli haastavaa. Annie ei ollut ylipäänsä puhunut yksityiselämästään, ja siksi kollegat pitivät häntä hankalana tiukkapipona. Mutta yksityisyys oli hänen mielestään hinnan arvoista. Hänellä oli syynsä pitää etäisyyttä työtovereihin, eivätkä syyt koskeneet vain häntä itseään.

Ylva nyökkäsi hyväksyvästi ja totesi, että taka-alalle vetäytyminen ja omaan hyvinvointiin keskittyminen oli viisaasti tehty. Työ sosiaaliongelmisten ihmisten parissa oli rasittavaa niillekin, jotka eivät olleet kokeneet sellaista kuin Annie.

”Koska viime kerrasta on kulunut tovi, ajattelin, että voitaisiin aloittaa pienellä kertauksella”, Ylva sanoi ja avasi muistilehtiönsä.

Hän tiivistä muutamaan lauseeseen kevään kaksi sessiota. He olivat keskustelleet Annien taustoista, sijaisuudesta sosiaalipalvelussa, äidin otsalohkodementiasta ja lopuksi kevään traumaattisista tapahtumista: Annien nuoren sukulaisten katoamisesta ja kuolemasta sekä tulipalosta, jossa Annie oli ollut vähällä menehtyä itsekkin.

”Miten äitisi voi? Ellen väärin muista, niin viimeksi olit päättänyt hänen lääkärinsä kanssa poistaa hänen lääkityksensä.”

Annie nyökkäsi. Hän oli keskustellut useampaan otteeseen Birgitan lääkärin kanssa, ja he olivat sopineet dementia-lääkityksen poistamisesta siinä toivossa, että Birgitan ajattelu selkiytyisi hieman ja hän voisi lähentyä Annien kanssa.

Annie ei tiennyt, miten psykologi oli sen tehnyt, mutta toisen session aikana Ylva oli onnistunut saamaan hänestä irti sen, ettei hän ollut ennättänyt puhua äitinsä kanssa menneistä – ei selvillä heidän merkittäviä suhdettaan. Hänellä oli aina ollut vaikeat välit äitiinsä, mutta tilanne oli pahentunut entisestään lukioajan tapahtumien jälkeen. Parantumattomia haavoja oli paljon, samoin kysymyksiä vaille vastausta. Annie oli sanonut senkin, ettei tiennyt, mitä äiti oikeasti uskoi – mikä oli saanut hänet lähettämään tyttärensä pois kylästä, kauas Tukholmaan.

”Onko tapahtunut muutosta?”

Annie pudisti päätään.

”Ei, siitä on vain kaksi viikkoa.”

”Ymmärrän. Siinä tapauksessa pidän peukkuja, että kaikki äitisi kanssa sujuu hyvin. Mihin tahtoisit paneutua tänään?”

”En tiedä. On niin paljon kaikkea”, Annie sanoi ja huokaisi.

Thomaksen alaston ylävartalo putkahti hänen mieleensä. Thomaksen tuoksu, kasvot, käsivarret hänen ympärillään. Keho painautuneena hänen kehoaan vasten, hänen päällään.

”Annie?”

Ylvan ääni nykäisi hänet takaisin todellisuuteen.

”Anteeksi, mitä sanoit?”

Ylva hymyili.

”Olit nähtävästi jossain kaukana. Mitä ajattelit?”

Annie joi kulauksen vettä. Hän näki lasia pitelevän käntensä tärisevän. Oli pakko kertoa. Ylva kysyisi ennemmin tai myöhemmin, miten Thomaksen kanssa oli mennyt. He olivat tavanneet toukokuussa. Thomas tiesi Annien menneisyydestä ja läheisyysvaikeuksista, ja hän oli suhtautunut ymmärtäväisesti. Mutta nyt kun kesä oli ohi, Annie oli huomannut hänen alkaneen odottaa jotain muuta. Ja Annie halusi kovasti lähentyä hänen kanssaan, luottaa häneen. Ennemmin tai myöhemmin Thomas kyllästyisi odottamaan; eihän kenenkään kärsivällisyys riittänyt loputtomiin. Eikä Annie mikään neitsyt ollut. Hänellä oli ollut juttua nuorempien miesten kanssa, jotka olivat olleet fyysisesti häntä hennompia ja enemmän tai vähemmän juovuksissa. Kuten Annie itsekin. Kehenkään hän ei ollut rakastunut.

Kaiken tämän hän oli kertonut psykologilleen, joka oli rohkaissut Annia lähestymään Thomasta ilman alkoholia. *Kohtaamaan pelkonsa*. Siihen kaikki tähtäsi. Annie tiesi, miten se onnistuisi, ja silti hän oli tehnyt aivan päinvastoin.

Hän laski lasin pöydälle ja selvitti kurkkuaan.

”Olin viime yön Thomaksen luona”, hän mumisi.

Ylvan ilme kirkastui.

”Ahaa? Miten meni?”

Annie hieroi ohimoa. Mitä pitäisi vastata? Hän ei halunnut tuottaa Ylvalle pettymystä, muttei myöskään halunnut kertoa, miten huonosti oli hoitanut tilanteen.

”Kun tekee jotakin pelottavaa, ensimmäinen yritys onnistuu ani harvoin”, Ylva jatkoi kuin olisi lukenut Annien

ajatukset. ”Epäonnistumisen tunteet ovat yleisempiä kuin onnistumisen. Tärkeintä on, että saamme selville, mistä se sinun tapauksessasi johtuu, jotta voimme työstää asiaa eteenpäin.”

”Mutta kun minä taisin jo pilata kaiken!” Annie puuskahti. Kurkkua kuristi, itku oli lähellä. ”Tein kaiken väärin. Söimme illallisen ja joimme viiniä, ja minä olin hirveän hermostunut ja peloissani ja halusin vain saada sen tehtyä. Join liikaa ja kannustin häntä, vaikka olin humalassa. Enkä enää edes muista, mitä tapahtui. Hieno ilta meni ihan päin helvettiä. Minä epäonnistuin kuten tavallista. Anteeksi.”

Ylva pudisteli päätään ja hymyili jälleen. Aina sama ystävällinen hymy, joka sai Annien vain entistä kiusaantuneemmaksi.

”Turhaan sinä minulta pyydät anteeksi – ethän sinä tätä minun vuokseni tee. Eikä tuo ollut mikään epäonnistuminen, vaan pelkkä ensiyritys. Seuraavalla kerralla yrität ilman alkoholia.”

Annie pudisti päätään.

”Ei Thomaksen kanssa enää tule seuraavaa kertaa.”

”Miksi niin sanot?”

Annie puri lujaa alahuultaan, ettei alkaisi itkeä.

”Koska kun heräsin, hän nukkui vielä, ja minä häivyin herättämättä häntä. Eihän normaali ihminen niin tee? Minua hävettää. Tuntuu kuin olisin pettänyt hänet, kohdellut häntä samoin kuin kaikkia muitakin, vaikka hän ansaitsee niin paljon enemmän.”

Ylva laski kynän kädestään ja risti kätensä muistilehtiön päälle.

”Aiemmissa keskusteluissamme olet kuvaillut Thomasta hienoksi ja huomaavaiseksi mieheksi. Hän ymmärtää varmasti. Sinun täytyy vain selittää hänelle, miltä sinusta tuntuu.”

Anniesta tuntui kuin mahaa olisi taas vääntänyt. Ylva sai kaiken kuulostamaan niin yksinkertaiselta. Mikä hemmetti Annieta oikein vaivasi? Ei Thomas ollut vaarallinen, hän tahtoi Annielle vain hyvää.

Ylvan puhe kuului kuin jostain kaukaa. Psykologi sanoi, että Annien ensimmäinen kokemus intiimistä kanssakäymisestä oli kietoutunut heikkouden, voimattomuuden ja hallitsemattomuuden tunteisiin. Että hänen täytyi ohjelmoida uudelleen asennoitumisensa läheisyyteen, tuntea hallitsevansa tilanne. Turvassa. Ja tehdä se ilman alkoholia. Hänen täytyi kohdata pelkonsa.

Annien käsi hakeutui vaistomaisesti korvan alle, kaulan arvelle, ikuiselle muistutukselle päivästä, jolloin kaikki muuttui. Päivästä, joka jakoi elämän aikaan ennen ja jälkeen.

”Annie?” Ylva hymyili varovasti. ”Haluaisitko yrittää uudelleen Thomaksen kanssa?”

Annie räpäytti silmiään ja vilkaisi seinäkelloa. Viisarit taipuivat ja numerot leijuivat ulos kuin Salvador Dalín maalauksessa. Oliko Dalí se, joka oli tullut hulluksi ja leikannut irti oman korvansa? Ei, sehän oli van Gogh.

Annie nyökkäsi.

”Haluan kyllä”, hän mumisi. ”Mutten tiedä, miten uskaltaisinkin.”

”Me ihmiset teemme kaikkemme, ettei meidän tarvitsisi tuntea epämukavuutta”, Ylva sanoi. ”Emme tahdo tuntea pelkoa emmekä levottomuutta. Jos opimme sietämään pelkoa ja hallitsemaan sitä, se yleensä heikkenee. Teknisesti ottaen te olette jo harrastaneet seksiä. Olet ollut paljaana Thomaksen edessä ja antautunut pelollesi, vaikkakin humalassa. Se oli ensimmäinen askel. Yritä uudelleen sitten kun sinusta tuntuu, että olet valmis. Jos päätätte harrastaa seksiä, tee se selvin päin niin, että koet tilanteen olevan hallinnassasi. Kuulostaako hyvältä?” Annie nyökkäsi.

”Nähdään sitten ensi perjantaina. Pidähän huoli itsestäsi.”
Annie katsoi taas kelloa. Neljäkymmentäviisi minuuttia oli jo kulunut.

”Ensi perjantaihin”, hän sanoi ja kurotti kohti laukkuaan.
Silloin tulen korvapuolena, hän ajatteli.

2

Konstaapeli Sara Emilsson tasapainoili kahvimukien kanssa takaisin poliisiautoon. Kollega Hans Nordingilla oli puhelu kesken, mutta mies nyökkäsi kiittolisena ja otti mukin vastaan.

Sara siemaisi tulikuumaa kahvia ja odotti Nordingin puhelun päättymistä. Muutama koululainen käveli ohi, ja Sara pani hälytysvalon päälle lasten suureksi ihastukseksi. He puivat pikku nyrkkejään autolle ja Sara vastasi samalla mitalla, aivan kuin oli nähnyt Nordingin tekevän lukemattomia kertoja. Hän virnisti vanhemmalle kollegalle, mutta tällä kertaa Nording ei hymyillyt takaisin vaan kuunteli keskittyneesti puhelua.

Hans Nording oli kokenut rikostutkija ja Saran luotettavin työtoveri. Hän oli rauhallinen, asiallinen ja käsittämättömän kärsivällinen. Hän oli ollut Saran ohjaaja tämän ensimmäisinä vuosina Kramforsin poliisissa, ja Sara oli aina luottanut häneen suuresti. Hän oli Saralle enemmänkin kuin kollega. Ajellessaan ympäri ämpäri lääniä he olivat jutelleet kaikesta maan ja taivaan välillä. He olivat ystäväystyneet, ja joskus he muistuttivat enemmän isää ja tyttärtä kuin työtovereita.

Nording oli nähnyt Saran reaktiot kovissa tilanteissa, nähnyt hänen parhaat ja pahimmat hetkensä ja ollut aina tukena,

opastanut ja lohduttanut. Mutta kesäloman jälkeen Nording oli vaikuttanut hajamieliseltä. Juuri ennen kesää hän oli kertonut, että hänen yhdeksänkymppinen isänsä oli sairastunut ja että hän oli siksi päättänyt jäädä varhennetulle eläkkeelle. Sara kuitenkin aavisteli, että kyse oli oikeastaan kevään tapahtumien aiheuttamasta stressistä. Silloin Nording oli tehnyt kadonneen teini-ikäisen tapauksessa pahan virheen. Pitkän työuran päättäminen epäonnistumiseen ei voinut olla helppoa.

Nording oli suosittanut Saraa seuraajakseen lapsiin erikoistuneeksi kuulustelijaksi, ja heidän esimiehensä oli kollegojen harmiksi asettunut samalle kannalle. Nording oli maininnut tyytyväisyytensä päätökseen useammin kuin kerran. Nyt hän voisi odottaa eläkepäiviä rauhallisin mielin.

Saralla oli ristiriitaiset tunteet uudesta roolistaan. Tasa-arvotyöstä ja yhdenvertaisuussuunnitelmista huolimatta ei ollut aivan yksinkertaista olla poliisiaseman ainoa nainen. Näköjään ei riittänyt, että hän oli osoittautunut lahjakkaaksi luomaan hyvät suhteet lapsiin ja nuoriin, että hän oli täysin omistautunut työlleen ja onnistui usein asioissa, joista miespuoliset kollegat eivät selvinneet. He heittelivät letkautuksia. Vihjailivat, että hän oli saanut viran makaamalla jonkun kanssa – että Nording oli ihastunut Saraan, mennyt rakastumaan kollegaan, joka oli tarpeeksi nuori ollakseen hänen tyttärensä. Siinä ei tietenkään ollut mitään perää. Se oli sitä paitsi loukkaavaa Nordingia kohtaan, joka ei koskaan ollut tehnyt mitään sopimatonta sen paremmin Saraa kohtaan kuin virantoimituksessakaan. Hän oli aina kohdellut Saraa niin kuin kaikkia muitakin. Ei lähentelyä, ei hölmöä pilailua.

Nording lopetti puhelunsa ja huokaisi.

”Joku nainen ilmeisesti soittelee asemalle taukoamatta ja sanoo, että Bollstan ruukilta on kuulunut lapsen huutoa päiväkaupalla. Mutta nyt siellä on hiljaista, eikä nainen ole nähnyt

siellä asuvaa pariskuntaa. Se on hänen mielestään merkillistä, koska heillä on tapana rellestää jatkuvasti. Tiedän, keistä on kyse – he ovat vanhoja tuttuja, heroisiin käyttäjiä. Homma napsahti meille, koska kukaan muu ei kuulemma ehdi.”

Maali hilseili korkean kolmikerroksisen vuokratalon julkisivussa. Ulko-ovi ei ollut lukossa, ja Nording astui Saran edellä porraskäytävään. Poliisille soittanut naapuri oli varmaankin nähnyt heidän saapuvan, sillä ensimmäisestä ovi-aukosta oikealla kurkisti harmaahiuksinen rouva.

”Se on tuolla ylhäällä, keskimäinen ovi”, nainen sanoi lyhyesti ja sulki sitten pikaisesti ovensa.

Sara meni ensin ja painoi ovikelloa. Ääni kaikui asunnossa ja hiipui sitten. Alakerrasta kuului naksahdus: Sara veikkasi, että vanha rouva salakuunteli tapahtumia.

Hän soitti uudestaan. Ei vastausta. Sara kurkisti varovasti postiluukusta. Eteisen lattialla lojui kasa mainoksia ja muuta postia. Mattoa ei ollut. Lattialla oli likaa ja pölyä. Sitten hän haistoi jotain, mistä ei voinut erehtyä.

Sara laski käden ovenkahvalle ja painoi sitä varovasti. Hän nyökkäsi Nordingille ja veti lukitsemattoman oven hitaasti auki.

Löyhkä tulvahti sieraimiin täydellä voimalla. Mitä sisällä sitten olikin, se ei ollut enää elossa, sen verran Sara ymmärsi. Heidän oli silti pakko tutkia asunto.

Nording veti aseensa esiin ja meni edeltä eteiseen. Hän pysähtyi puoliavoimen oven kohdalla, ja Sara erotti huoneesta jalkaparin. Nording tyrkkäsi oven auki ja irvisti. Hän viittoi Saraa lähemmäs.

Kylpyammetta vasten oli lysähtänyt mies nuhruisissa farkuissa ja valkoisessa verkkopaidassa. Olkavarressa oli kelmainen muoviremmi, ja lattialla lojui kanyyli. Vaahtoa suupielessä, lasittunut ja eloton katse.

”Siinä on Perra”, Nording sanoi. Hän huokaisi lannistuneena, käveli ruumiin luo ja tunnusteli pulssia ja hengitystä rutiininomaisesti, vaikka mies oli ilmiselvästi kuollut.

He jatkoivat keittiöön, Nording edelleen ase esillä. Ongelmakäyttäjillä oli kavereita, joten aina oli olemassa riski siitä, että väkivaltaista tai huumehuuruissa olevaa porukkaa löytyisi enemmänkin. Seinään nojasi tuliterä maastopyörä, mitä todennäköisimmin varastettu. Keittiötasolla lojui rykelmä oluttölkkejä ja likaisia tiskejä. Ikkunaverho repsotti, ja paistinpannuun keittiöpöydälle oli unohtunut kuivahtanutta faluninmakkaraa.

He siirtyivät keittiöstä olohuoneeseen, ja siellä, ruskealla nahkasohvalla, makasi selällään nainen. Hänellä oli yllään pelkät pikkuhousut ja t-paita. Pää oli kääntynyt heihin päin, ja hän oli nähtävästi tukehtunut omaan oksennukseensa. Kasvot olivat kuopalla, silmät elottomat.

”Ei saatana”, Nording mutisi ja pudisteli päätään. ”Tuo on Lotten, Perran tyttöystävä. Hän oli ihan hiljattain Svanuddenissa. Helvetti.” Nording käveli naisen luo ja toisti saman prosessin kuin kylpyhuoneesta löytyneelle miehelle.

Sara katseli naisen laihaa vartaloa. Tällaiset kuolemantapaukset olivat ikävä kyllä hyvin yleisiä katkaisuhoidon jälkeen. Kun ongelmakäyttäjä retkahti jälleen, hän piikitti itseensä saman määrän huumetta kuin mihin oli tottunut ennen hoitoa, mutta koska vieroitettu ruumis ei enää kestänyt sellaista määrää, seurauksena oli yliannostus. Kauan kaivatusta tripistä tulikin viimeinen matka.

Sara irrotti katseensa naisesta ja silmäili ympärilleen. Olohuoneesta oli pääsy vielä yhteen huoneeseen. Ovi oli avoinna, ja sisällä näkyi petaamaton parisänky. Sara käveli huoneeseen ja totesi, että sänky oli tyhjä. Hänen katseensa hakeutui kohti ikkunaa ja sinistä pinnasänkyä.

MITÄ TAPAHTUI TYTÖILLE ROVIOJÄRVEN RANNALLA?

Kesän viimeinenkin lumous särkyy Pohjois-Ruotsissa, kun järven rannalta löydetään kolme teinityttöä. Kaksi kuolleena, kolmas vakavasti haavoittuneena. Kun selviää, että tytöillä on kytköksiä sosiaalitoimeen, sosiaalityöntekijä Annie Ljung vedetään mukaan konstaapeli Sara Emilssonin tutkimuksiin. Pikkukylässä jäljet vain johtavat vaarallisen lähelle naisia itseään...

Tuonen tytöt on toinen osa kiitetyssä Annie Ljung -sarjassa, joka ammentaa todellisista rikoksista ja kansanuskomuksista.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5343-5